

skal fortolkes således, at

bestemmelserne ikke er til hinder for en national administrativ praksis, i henhold til hvilken den administrative myndighed, der har truffet afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse, meddeler ansøgerens repræsentant en kopi af den elektroniske sagsakt vedrørende denne ansøgning i form af en samling forskellige filer i PDF-format (Portable Document Format), som ikke har fortløbende nummererede sider, og hvis struktur kan visualiseres ved hjælp af software, der er gratis og frit tilgængeligt på internettet, for så vidt som denne kommunikationsmåde dels sikrer en adgang til alle de oplysninger, der er relevante for ansøgerens forsvar, der er tilføjet til denne sagsakt, på grundlag af hvilke afgørelsen vedrørende denne ansøgning er blevet truffet, dels giver en så nøjagtig gengivelse som mulig af den nævnte sagsakts struktur og kronologi, med forbehold for de tilfælde, hvor almene hensyn er til hinder for udbredelsen af visse oplysninger til ansøgerens repræsentant.

2) Artikel 11, stk. 1, i direktiv 2013/32

skal fortolkes således, at

det ikke er nødvendigt, at en afgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse er forsynet med en håndskreven underskrift fra den ansatte ved den kompetente myndighed, der har truffet denne afgørelse, for at denne afgørelse kan anses for at være meddelt skriftligt i denne bestemmelses forstand.

(¹) EUT C 11 af 10.1.2022.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 1. december 2022 — LSI — Germany GmbH mod Freistaat Bayern (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach — Tyskland)

(Sag C-595/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – fødevareinformation til forbrugerne – forordning (EU) nr. 1169/2011 – artikel 17 og bilag VI, del A, punkt 4 – »varebetegnelsen for fødevaren« – »varebetegnelse« – obligatoriske oplysninger på mærkningen af fødevarer – en bestanddel eller en ingrediens, der anvendes til hel eller delvis erstatning af en bestanddel eller en ingrediens, som forbrugerne forventer normalt anvendes eller er naturligt forekommende i en fødevare)

(2023/C 35/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LSI — Germany GmbH

Sagsøgt: Freistaat Bayern

Konklusion

Bestemmelserne i artikel 17, stk. 1, 4 og 5, sammenholdt med bestemmelserne i bilag VI, del A, punkt 4, i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevareinformation til forbrugerne, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 og (EF) nr. 1925/2006 og om ophævelse af Kommissionens direktiv 87/250/EØF, Rådets direktiv 90/496/EØF, Kommissionens direktiv 1999/10/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF, Kommissionens direktiv 2002/67/EF og 2008/5/EF og Kommissionens forordning (EF) nr. 608/2004,

skal fortolkes således, at:

udtrykket »varebetegnelsen«, der er indeholdt i dette bilag VI, del A, punkt 4, ikke har en selvstændig betydning, der er forskellig fra betydningen af udtrykket »varebetegnelsen for fødevaren« som omhandlet i denne forordnings artikel 17, stk. 1, således at de særlige mærkningskrav, der er fastsat i det nævnte bilag VI, del A, punkt 4, ikke finder anvendelse på en »betegnelse, der er beskyttet af intellektuel ejendomsret«, et »varemærke« eller et »fantasinavn«, som er angivet i den nævnte forordnings artikel 17, stk. 4.

(¹) EUT C 502 af 13.12.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 8. december 2022 — QE mod Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig)

(Sag C-600/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – artikel 3, stk. 1 – artikel 4 – kriterier ved bedømmelsen af, om et vilkår er urimeligt – vilkår vedrørende førtidig ophævelse af en låneaftale – kontraktmæssig fritagelse for påkrav)

(2023/C 35/17)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: QE

Sagsøgt: Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

Konklusion

1) Dom af 26. januar 2017, Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60), skal fortolkes således, at de heri fastsatte kriterier med henblik på vurderingen af, om et kontraktvilkår er urimeligt som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, bl.a. vedrørende den betydelige skævhed i aftaleparternes rettigheder og forpligtelser, som dette vilkår bevirker til skade for forbrugeren, hverken kan anses for at være kumulative eller alternative, men skal anses for at indgå i alle de omstændigheder i forbindelse med indgåelsen af den pågældende aftale, som den nationale retsinstans skal undersøge med henblik på at vurdere, om et kontraktvilkår er urimeligt som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13.

2) Artikel 3, stk. 1, og artikel 4 i direktiv 93/13

skal fortolkes således, at

mere end 30 dages forsinkelse med betalingen af et afdrag på et lån, henset til lånets varighed og størrelse, principielt i sig selv kan udgøre en tilstrækkeligt alvorlig misligholdelse af låneaftalen som omhandlet i dom af 26. januar 2017, Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60).

3) Artikel 3, stk. 1, og artikel 4 i direktiv 93/13

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser — med forbehold for, at direktivets artikel 4, stk. 2, finder anvendelse — er til hinder for, at parterne i en låneaftale heri indfører et vilkår, hvorved det udtrykkeligt og utvetydigt bestemmes, at der kan erklæres førtidig ophævelse af denne aftale med fuld retsvirkning i tilfælde af en forsinkelse af en vis varighed af betalingen af et afdrag, for så vidt som dette vilkår ikke har været genstand for individuel forhandling og bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren.

(¹) EUT C 502 af 13.12.2021.
